

tohtis meie teewahi naene Anna aset võotta ja nõnda linnu sõita, et nõdala moona siese osta; õhtu sõitis ta niisamuti jälle linnast tagasi, vidi mõniford sa mõne sillatongiga, sed siis mahimajakese kohal wâbe peatas, kuni Anna maha astus. Oma fordaga mõõda sõnis üls masin oma prabi-wagoniga iga nõdal läbi, sed teewahitiidele nende ameti tarvitust aegu wâlja jagas, nagu määritsite õli, tööristi j. n. e. Oli teewahitiidel ford midagi teada anda, los teemeistrile vidi läbema raudteejaama malitiuselc, siis kirjutati nad seda ühe paberilche peale, piisitiwad lehe lati oisa lõksu wâhele, ondsiwad läbineswale sillatongile märsu „tasa sõita“ ja ulataisiwad siis mahimaja kohal firja rongijuhile lätte.

Nende elu ja amet seol raudtee äärt mõõda üksküles majateskes on üksna iseharaline: wâhe rõõmu, palju hoolepidamist, raske vastutamine.

Sel tormisel õhtul nüüd, kui meie teewahit Mäetas ja tema naene Anna oma magava lopsukeste fâtsi lõrval istutisid, ei almonud kumbki, mis õnnetus ja ahaetus neite lähemate tunni aja sees otsas oli arvauud. — „Ma pean minema, Anna“, ütles Mäetas filmi seinafella peale heites, „tunni aja pârast tuleb rong. Ma pean oma tee läbi lätsuma; niisuguse sel õl fui praegu, on seda lohemõrra tarvis.“ Teid sõnu râakides, lõusis ta istmelt, võttis laterna ja pani tule põlema.

Kael sel füll muret oma mehe pârast, seit et õõ wâga pime ja tormine, aga ta ei lautunud sõnagi, ta oskus mehega ulfest wâlja ja woatas tolle järele, kuni ta laterna tuluseje wâlsumist enam ei näinud. Siis astus ta jälle tappa tagasi, pani ulje luffu ja istus lopsukeste fâtsi lõrmale pingi peale.

Tunni aja järele pidi Märt tagasi jõudma, tai oli hulg teed kuni teise teewahi piirini läbi laisudo, ta pidi mõtmega lätsuma, kas kuwid lõik veel sindlad, pidi waatamo, kas rõöped terwed ja kas tee peal mingit taistust ees ei ole.

Wahete wâhei waatas Anna meheste seinafella peale, ta teadis füll, et see waatamine midagi ei aito, aga tal läts aeg wâga igaweks ja sõda jää rahuatumaks.

Üiimaks oli ometi juba ligi kolmeerand tundi mõõdes fest saadis, kui Märt ära läts, nüüd võis ta iga filmipill tagasi jõuda. Marutuule hulamine läts ista soledomaks, kord oli see kuulda, kui pikk müristemine, mis maja seinad põruma paasi, kord jälle kui saugelt läbinewa rongi mürin. Anna teadis, et see rongi mürin ei voinud olla, seit nüüd rongi veel tulemas ei olnud, omagi mitte sealst lõhest, kust torm publus. Ja ometi! naene farras püstti birmu pârast, kui ta põrandut jalge all tundis wârisema — üls rong lähines hirmus lange stiirusega.

Anna tutas ulfest wâlja. Õõ oli lettspime, ei mingit valgust, ei ühtegi rongi laternat näha, ja ometi muras rong oua mürinaga ja kolinaga lireste lähemale, et maarind pôrus — ja nüüd libutas pime määratu must fogu soleda siirusega sealst mõõda, otseksi oleks tondid raudteed sõitmas. Araohkunud Anna ei jõudnud hirmulisa tagasi suruda.

Lähemal filmipilgul täitis uus birm ja jäledus tema jõudant, seit hâstisest mõistis ta ära, mis see imelis nähtus, see harulane sõit ilma masina vileta, ilma laterna tuleta tähendab: see ei voinud muud olla kui wagonite fogu, mida tormistuul teise jaoma juurest lüksuma pannud ja nüüd tagast järele publudes ista edasi libutanud.

Oma mehe suust oli Anna mitmest juhtumisest suulnud, luidas lange tuul omapead oli wagonid sõitma pannud, talle tulii nimelt üls jutustus selgeste meelde, et marutuul kord terwe rongi tühja wagonid sõitma pannud, et need oma sõidu peal ühe suure raske rautatud wârava ühe jaoma juures lange hõoga läbi murdinud ja ista edasi libutanud, kuni nad vastutulewa rongiga hirmuskooste sella põrkanud.

Jäi sõs oli nüüd tema mees? Küllap ta nüüd tagasi tulemas pidi olema ja nõnda selle soleda rongile otse vastu tulema. Kui ta lange mule pârast wagonide tuletus ei märkanud — mis siis? Siis oli ta sadunud!

Nõonta seisid naene hirmunud naene ja suulutas. Aga midagi ei olnud kuulda, muud kui marutuule lõõtsinist.

Aga nüüd lõlas hele sellalõõvide helin läbi õopimeduse: